

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria A

Warszawa, dnia 2 lutego 2017 r.

Pozycja 2

POSTANOWIENIE z dnia 1 lutego 2017 r. Sygn. akt SK 38/14

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Leon Kieres – przewodniczący
Zbigniew Jędrzejewski
Piotr Pszczółkowski – sprawozdawca
Małgorzata Pyziak-Szafnicka
Sławomira Wronkowska-Jaśkiewicz,

po rozpoznaniu, na posiedzeniu niejawnym w dniu 1 lutego 2017 r., skargi konstytucyjnej spółki z siedzibą w T. o zbadanie zgodności:

- 1) art. 182 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2010 r. Nr 113, poz. 759, ze zm.),
- 2) art. 189 ust. 2 pkt 3 ustawy powołanej w punkcie 1,
- 3) art. 185 ust. 7 ustawy powołanej w punkcie 1 w związku z art. 13 § 2, w związku z art. 165 § 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296, ze zm.),
- 4) art. 1 pkt 40 ustawy z dnia 2 grudnia 2009 r. o zmianie ustawy – Prawo zamówień publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 223, poz. 1778) w związku z art. 182 ust. 1 pkt 1 i w związku z art. 184 ustawy powołanej w punkcie 1
– z art. 45 ust. 1, art. 77 ust. 2 i art. 78 w związku z art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i w związku z zasadą przyzwoitej legislacji i zasadą zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa, wywodzonymi z art. 2 Konstytucji,

p o s t a n a w i a:

na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072) umorzyć postępowanie.

Orzeczenie zapadło jednogłośnie.

UZASADNIENIE

I

1. W skardze konstytucyjnej z 27 sierpnia 2013 r. spółka z siedzibą w T. (dalej: skarżąca) zakwestionowała:

1) art. 182 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2010 r. Nr 113, poz. 759, ze zm.; dalej: prawo zamówień publicznych lub p.z.p.),

2) art. 189 ust. 2 pkt 3 p.z.p.,

3) art. 185 ust. 7 p.z.p. w związku z art. 13 § 2, w związku z art. 165 § 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296, ze zm.; dalej: k.p.c.),

4) art. 1 pkt 40 ustawy z dnia 2 grudnia 2009 r. o zmianie ustawy – Prawo zamówień publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 223, poz. 1778; dalej: ustawa zmieniająca z 2009 r.) w związku z art. 182 ust. 1 pkt 1 i w związku z art. 184 p.z.p.

Skarżąca zarzuciła tym przepisom niezgodność z art. 45 ust. 1, art. 77 ust. 2 i art. 78 w związku z art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji oraz w związku z zasadą przyzwoitej legislacji i zasadą zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa, wywodzonymi z art. 2 Konstytucji.

1.1. Skarga konstytucyjna została wniesiona w związku z następującymi okolicznościami faktycznymi i prawnymi:

Skarżąca wzięła udział w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego, prowadzonym w trybie przetargu nieograniczonego. Zamawiający wybrał ofertę skarżącej jako najkorzystniejszą. W związku z rozbieżnościami między stronami co do proponowanego terminu wykonania zobowiązania, które skutkowały niezawarciem umowy, zamawiający poinformował skarżącą o unieważnieniu postępowania na podstawie art. 93 ust. 1 pkt 7 p.z.p. Skarżąca otrzymała tę informację faksem 23 stycznia 2013 r. Od czynności unieważnienia postępowania skarżąca wniosła odwołanie do Krajowej Izby Odwoławczej przy Prezesie Urzędu Zamówień Publicznych (dalej: KIO). Odwołanie zostało nadane w urzędzie pocztowym w piątek 1 lutego 2013 r. Do Prezesa KIO wpłynęło w poniedziałek 4 lutego 2013 r.

Postanowieniem z lutego 2013 r. KIO odrzuciła odwołanie skarżającej na podstawie art. 189 ust. 2 pkt 3 p.z.p., jako wniesione po terminie. KIO wskazała, że zgodnie z art. 182 ust. 1 pkt 1 p.z.p. termin wniesienia odwołania wynosił 10 dni. Jego bieg rozpoczął się 23 stycznia 2013 r., wraz z doręczeniem skarżającej informacji o unieważnieniu przetargu. W konsekwencji termin upłynął w sobotę 2 lutego 2013 r. Sobota nie jest dniem ustawowo wolnym od pracy. W obowiązującym wówczas brzmieniu art. 115 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2016 r. poz. 380, dalej: k.c.), przewidywał, że termin upływa dnia następnego wyłącznie, jeżeli koniec terminu do wykonania czynności przypada na dzień uznany ustawowo za wolny od pracy.

W uzasadnieniu postanowienia KIO stwierdziła, że w świetle przepisów prawa zamówień publicznych nadanie odwołania w placówce pocztowej operatora publicznego nie jest wystarczające do zachowania terminu jego wniesienia. Po wejściu w życie ustawy zmieniającej z 2009 r. konieczne jest faktyczne doręczenie odwołania Prezesowi Krajowej Izby Odwoławczej (wpływ do KIO) w ustawowym terminie 10 dni. W stanie prawnym znajdującym zastosowanie w sprawie skarżającej nie było przepisu, który stanowiłby, że złożenie odwołania w placówce pocztowej operatora publicznego jest równoznaczne z jego wniesieniem do KIO. Przed wejściem w życie ustawy zmieniającej z 2009 r. taka regulacja przewidziana była w art. 184 ust. 2 zdaniu drugim p.z.p.

Skarżąca na postanowienie KIO z lutego 2013 r. wniosła skargę do sądu. Wyrokiem Sądu Okręgowego w W. z maja 2013 r. skarga została oddalona.

1.2. Uzasadnienie skargi konstytucyjnej.

Zdaniem skarżącej, w wyniku wydanego na podstawie zakwestionowanych przepisów postanowienia KIO z lutego 2013 r. została ona pozbawiona możliwości zaskarżenia niezgodnej z prawem czynności zamawiającego (art. 78 Konstytucji), a tym samym prawa dostępu do sądu i uzyskania wiążącego rozstrzygnięcia w sprawie (art. 45 ust. 1 Konstytucji). Skarżącej została zamknięta droga sądowa dochodzenia naruszonych wolności i praw (art. 77 ust. 2 Konstytucji). Doszło również do naruszenia art. 32 Konstytucji i wywodzonych z art. 2 Konstytucji zasad przyzwoitej legislacji oraz zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa.

Skarżąca wskazała, że art. 182 ust. 1 pkt 1 p.z.p. ustanawia dziesięciodniowy termin wniesienia odwołania od czynności lub zaniechania zamawiającego. W ugruntowanym orzecznictwie KIO przyjmuje się, że do skutecznego wniesienia odwołania konieczne jest rzeczywiste dostarczenie w tym terminie pisma organowi. Warunku tego nie spełnia samo nadanie odwołania w urzędzie pocztowym. Biorąc pod uwagę godziny otwarcia kancelarii Urzędu Zamówień Publicznych, rzeczywisty termin wniesienia odwołania jest znacznie krótszy niż 10 dni. Zdaniem skarżącej, art. 182 ust. 1 pkt 1 p.z.p. jest niezgodny z Konstytucją przede wszystkim z uwagi na niemożliwość wniesienia odwołania w sobotę. Przepis ten zwodzi adresatów normy prawnej. Jest nie do pogodzenia z zasadami racjonalnego ustawodawcy oraz zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa. Ponadto art. 182 ust. 1 pkt 1 p.z.p. w zakresie, w jakim traktuje uczestników postępowania odwoławczego w zamówieniach publicznych inaczej niż są traktowani w analogicznej sytuacji uczestnicy postępowania administracyjnego lub cywilnego, jest sprzeczny z zasadą równości wobec prawa (art. 32 ust. 1 Konstytucji) oraz zakazem dyskryminacji (art. 32 ust. 2 Konstytucji).

Odnosząc się do zakwestionowanego art. 189 ust. 2 pkt 3 p.z.p. skarżąca podniosła, że jest on niezgodny z powołanymi wzorcami kontroli w zakresie, w jakim przewiduje, iż KIO „odrzuca odwołanie wniesione w następnym dniu roboczym przypadającym po sobocie jako ostatnim dniu terminu”. W ocenie skarżącej, sprzeczny z zasadą przyzwoitej legislacji i zasadą zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa jest stan prawny, w którym nie jest dopuszczalne osobiste złożenie odwołania w sobotę. Nie można wymagać od strony postępowania, aby wniosła pismo wcześniej aniżeli w ostatnim ustawowym dniu terminu. Oceny tej nie zmienia dopuszczalność złożenia odwołania w formie elektronicznej.

W świetle ugruntowanego orzecznictwa, art. 185 ust. 7 p.z.p. uniemożliwia odpowiednie stosowanie art. 13 § 2 i art. 165 § 2 k.p.c. w postępowaniu odwoławczym. Ten ostatni przepis zrównuje oddanie pisma procesowego w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego z wniesieniem go do sądu. Zdaniem skarżącej, taki stan prawny narusza zasadę równości wobec prawa (art. 32 ust. 1 Konstytucji). Nierówność traktowania polega na tym, że na gruncie innych niż art. 185 ust. 7 p.z.p. przepisów prawa zamówień publicznych można stosować odpowiednio inne przepisy kodeksu postępowania cywilnego.

W ocenie skarżącej, powołane wzorce kontroli narusza także art. 1 pkt 40 ustawy zmieniającej z 2009 r. w związku z art. 182 ust. 1 pkt 1 i w związku z art. 184 p.z.p. Skarżąca stwierdziła, że na skutek zmian ustawowych niesłusznie pominięto w art. 182 p.z.p. regulację, która wcześniej przewidziana była w art. 184 p.z.p. Ten ostatni przepis przewidywał, że złożenie odwołania w placówce pocztowej operatora publicznego jest równoznaczne z jego wniesieniem do KIO. Zdaniem skarżącej, art. 1 pkt 40 ustawy zmieniającej z 2009 r. wymaga uzupełnienia.

1.3. W skardze konstytucyjnej sformułowano wnioski o wydanie postanowienia tymczasowego o zawieszeniu lub wstrzymaniu wykonania postanowienia KIO z lutego 2013 r. Postanowieniem z 21 kwietnia 2015 r. (sygn. SK 38/14) Trybunał nie uwzględnił wniosku skarżącej. Trybunał stwierdził, że skarżąca nie wykazała szczegółowo, w jaki sposób, w wyniku wykonania postanowienia KIO, miałyby dojść do nieodwracalnego dla niej uszczerbku.

1.4. W piśmie z 6 lutego 2015 r. skarżąca wniosła o zawieszenie zainicjowanego przez nią postępowania cywilnego, toczącego się przed Sądem Apelacyjnym w W., w sprawie o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli. Postanowieniem z kwietnia 2015 r. (sygn. SK 38/14) Trybunał nie uwzględnił wniosku skarżącej. Trybunał stwierdził, że w trybie, w którym zwróciła się skarżąca, możliwe jest tylko zawieszenie lub wstrzymanie wykonania orzeczenia w sprawie, której skarga dotyczy. Kognicja Trybunału nie rozciąga się na inne postępowanie, jedynie pośrednio związane ze sprawą, w której wydano ostateczne orzeczenie o wolnościach lub prawach skarżącej w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji. Skarżąca nie spełniła również pozostałych ustawowych przesłanek wystąpienia z wnioskiem.

2. W piśmie z 6 lipca 2015 r. stanowisko w sprawie zajął Prokurator Generalny, wnosząc o umorzenie postępowania na podstawie art. 39 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643, ze zm.; dalej: ustawa o TK z 1997 r.), ze względu na niedopuszczalność wydania wyroku.

2.1. Prokurator Generalny stwierdził, że mimo zaskarżenia szeregu przepisów skarżąca formułuje jeden problem konstytucyjny. Jest nim pominięcie w art. 182 p.z.p. regulacji traktującej nadanie odwołania w placówce pocztowej operatora publicznego za równoznaczne z wniesieniem tego odwołania do KIO. W świetle takiej regulacji możliwe byłoby złożenie odwołania w formie pisemnej w sobotę, przypadającą w ostatnim dniu terminu wniesienia odwołania. W ocenie Prokuratora Generalnego, merytoryczne rozpoznanie tego zarzutu jest niedopuszczalne z uwagi na niespełnienie przesłanek skargi konstytucyjnej.

Zdaniem Prokuratora Generalnego, skarżąca, zarzucając niezgodność art. 182 ust. 1 pkt 1 p.z.p. z art. 2 i art. 32 Konstytucji, uczyniła te ostatnie przepisy samodzielnymi wzorcami kontroli. Konsekwencją naruszenia wynikających z nich zasad ma być sprzeczność zaskarżonego art. 182 ust. 1 pkt 1 p.z.p. z art. 45 ust. 1 w związku z art. 77 ust. 2 oraz z art. 78 Konstytucji. Tymczasem w świetle art. 79 ust. 1 Konstytucji, wzorcem kontroli w postępowaniu zainicjowanym skargą konstytucyjną może być tylko norma konstytucyjna, która statuuje wolność lub prawo podmiotowe. Wywodzone z art. 2 Konstytucji zasada przyzwoitej legislacji oraz zasada zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa nie mają takiego charakteru. Podobnie skarżąca nie powiązała zarzutu naruszenia zasad przewidzianych w art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji z określoną wolnością lub prawem podmiotowym. Uczynienie samodzielnymi wzorcami kontroli art. 2 i art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji oraz brak wykazania, na czym miałyby polegać sprzeczność art. 182 ust. 1 pkt 1 p.z.p. z pozostałymi wzorcami konstytucyjnej kontroli, przesądzają o niedopuszczalności merytorycznego rozpoznania postawionego zarzutu.

Odnosząc się do zarzutu niekonstytucyjności art. 189 ust. 2 pkt 3 p.z.p., Prokurator Generalny stwierdził, że skarżąca nie wyjaśniła, w jaki sposób norma nakazująca odrzucenie odwołania wniesionego po terminie narusza prawo do sądu lub prawo do zaskarżania orzeczeń wydanych w pierwszej instancji. Uzasadnienie skargi w tym zakresie w ewidentny sposób nie spełnia wymogów formalnych określonych w art. 47 ust. 1 ustawy o TK z 1997 r.

Prokurator Generalny podniósł, że art. 185 ust. 7 p.z.p., jak i zaskarżone związkowo art. 13 § 2 oraz art. 165 § 2 k.p.c. nie stanowiły podstawy ostatecznego rozstrzygnięcia o wolnościach lub prawach skarżącej. Wskazane przepisy kodeksu postępowania cywilnego mogą

być stosowane jedynie, jeśli prawo zamówień publicznych nie zawiera odmiennych uregulowań. Normę szczególną ustanawia jednak art. 180 ust. 4 p.z.p. Podstawą ostatecznego orzeczenia o wolnościach lub prawach skarżącej nie był także zaskarżony art. 1 pkt 40 ustawy zmieniającej z 2009 r.

W ocenie Prokuratora Generalnego, skarżąca nie przedstawiła konkretnych i przekonujących argumentów świadczących o niekonstytucyjności zakwestionowanych przepisów. Skarga zawiera ewidentne braki w zakresie uzasadnienia zarzutów, które – w połączeniu z niespełnieniem konstytucyjnych przesłanek dopuszczalności skargi – stanowią podstawę umorzenia postępowania w całości.

2.2. W końcowej części stanowiska Prokurator Generalny stwierdził, że skarga konstytucyjna nie zasługuje na uwzględnienie również z merytorycznych względów.

Zdaniem Prokuratora Generalnego, przewidziana w art. 180 ust. 4 p.z.p. możliwość wniesienia odwołania w zamówieniach publicznych nie tylko w formie pisemnej, lecz także elektronicznej, w znacznej mierze eliminuje potencjalne trudności zachowania terminu wniesienia odwołania, gdy upływa on w sobotę. W ocenie Prokuratora Generalnego, odrzucenie odwołania skarżącej przez KIO, a następnie oddalenie skargi przez sąd powszechny nie było konsekwencją niekonstytucyjności zaskarżonych przepisów, ale wynikało z braku staranności skarżącej w zabezpieczeniu własnych interesów.

Prokurator Generalny dodał, że art. 182 ust. 1 pkt 1 p.z.p. jest czytelny, nie powoduje wątpliwości interpretacyjnych i nie stanowi pułapki na adresatów zawartej w nim normy. Nie można przyjąć, że przepis ten narusza zasadę zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa, konstytucyjne prawo do sądu ani prawo do zaskarżania orzeczeń wydanych w pierwszej instancji.

3. Sejm nie zajął stanowiska w sprawie.

4. W piśmie z 22 grudnia 2014 r. Rzecznik Praw Obywatelskich poinformował, że nie zgłasza udziału w postępowaniu.

II

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zakwestionowane przepisy oraz ich tło normatywne.

1.1. Skarżąca zakwestionowała przepisy normujące wnoszenie odwołania od czynności zamawiającego podjętej w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego. Przepisy te zostały zaskarżone w brzmieniu znajdującym zastosowanie w sprawie, na tle której wniesiono skargę konstytucyjną, tj. po nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 2 grudnia 2009 r. o zmianie ustawy – Prawo zamówień publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 223, poz. 1778; dalej: ustawa zmieniająca z 2009 r.), a przed uchwaleniem ustawy z dnia 22 czerwca 2016 r. o zmianie ustawy – Prawo zamówień publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1020, ze zm.; dalej: ustawa zmieniająca z 2016 r.).

Zasadnicza część zarzutów skargi skierowana została wobec art. 182 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 2164, ze zm.; dalej: prawo zamówień publicznych lub p.z.p.). Przepis ten w zakwestionowanym brzmieniu przewidywał, że odwołanie wnosi się „w terminie 10 dni od dnia przesłania informacji o czynności zamawiającego stanowiącej podstawę jego wniesienia – jeżeli zostały przesłane w sposób określony w art. 27 ust. 2, albo w terminie 15 dni – jeżeli zostały przesłane

w inny sposób – w przypadku gdy wartość zamówienia jest równa lub przekracza kwoty określone w przepisach wydanych na podstawie art. 11 ust. 8”. Z uwagi na okoliczności faktyczne sprawy, na tle której wniesiono skargę konstytucyjną, argumentacja skarżącej odnosi się do przewidzianego w tym przepisie terminu dziesięciu dni.

Skarżąca zakwestionowała również art. 189 ust. 2 pkt 3 p.z.p. Zgodnie z tym przepisem, Krajowa Izba Odwoławcza (dalej: KIO) odrzuca odwołanie, jeżeli stwierdzi, że zostało wniesione po upływie terminu określonego w ustawie.

Kontroli konstytucyjnej poddano art. 185 ust. 7 p.z.p. w związku z art. 13 § 2, w związku art. 165 § 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 1822, ze zm.; dalej: kodeks postępowania cywilnego lub k.p.c.). W myśl art. 185 ust. 7 p.z.p., do postępowania odwoławczego stosuje się odpowiednio przepisy kodeksu postępowania cywilnego o sędzie polubownym (arbitrażowym), jeżeli ustawa nie stanowi inaczej. Art. 13 § 2 k.p.c. przewiduje, że przepisy tego kodeksu o procesie stosuje się odpowiednio do innych rodzajów postępowań unormowanych w tym kodeksie, chyba że przepisy szczególne stanowią inaczej. Zgodnie z zamieszczonym wśród przepisów o procesie art. 165 § 2 k.p.c., oddanie pisma procesowego w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego jest równoznaczne z wniesieniem go do sądu.

Ponadto skarżąca dopatruje się uchybień konstytucyjnych w art. 1 pkt 40 ustawy zmieniającej z 2009 r. w związku z art. 182 ust. 1 pkt 1 i w związku z art. 184 p.z.p. Zaskarżony art. 1 pkt 40 ustawy zmieniającej z 2009 r. znowelizował dział VI prawa zamówień publicznych, który reguluje środki ochrony prawnej. Skarżąca powiązała zarzut naruszenia tego przepisu z treścią art. 184 ust. 2 p.z.p. sprzed zmian ustawowych z 2009 r. Wówczas w zdaniu pierwszym przepis ten określał termin wniesienia odwołania, a w zdaniu drugim przewidywał, że „Złożenie odwołania w placówce pocztowej operatora publicznego jest równoznaczne z jego wniesieniem do Prezesa Urzędu”. Na skutek nowelizacji przepisów prawa zamówień publicznych, dokonanej art. 1 pkt 40 ustawy zmieniającej z 2009 r., do art. 182 ust. 1 p.z.p. została przeniesiona tylko regulacja o treści analogicznej do zdania pierwszego art. 184 ust. 2 p.z.p. sprzed zmian. Ustawodawca nie przewidział przepisów zrównujących złożenie odwołania w placówce pocztowej z jego wniesieniem do Prezesa KIO.

1.2. Przed wejściem w życie ustawy zmieniającej z 2016 r. prawo zamówień publicznych nie określało zasad obliczania terminu wniesienia odwołania od czynności zamawiającego. W orzecnictwie KIO oraz sądów powszechnych było utrwalone, że na mocy art. 110 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2016 r. poz. 380, ze zm.; dalej: kodeks cywilny lub k.c.), w związku z odesłaniem przewidzianym w art. 14 p.z.p. (w obowiązującym wówczas brzmieniu), należy w tym zakresie stosować przepisy kodeksu cywilnego. Zgodnie z art. 111 § 1 k.c., termin oznaczony w dniach kończy się z upływem ostatniego dnia. W postanowieniu KIO wydanym w sprawie skarżącej, a także między innymi w postanowieniach z 25 lipca 2014 r. (sygn. akt KIO 1477/14, Legalis nr 1073567) i 18 marca 2014 r. (sygn. akt KIO 451/14, Legalis nr 834313), wyroku KIO z 4 maja 2015 r. (sygn. akt KIO 818/15, Legalis nr 1336455), jak również wyroku Sądu Okręgowego w Nowym Sączu z 15 lipca 2015 r. (sygn. akt III Ca 375/15, niepublikowany), podkreślono, że jeżeli w myśl art. 111 § 1 k.c. termin wniesienia odwołania upływa w sobotę, to koniec terminu nie jest przesuwany na poniedziałek. Zastosowania nie znajdował art. 115 k.c., który w brzmieniu obowiązującym do 31 grudnia 2016 r., przewidywał, że termin upływa dnia następnego wyłącznie, jeżeli koniec terminu do wykonania czynności przypada na dzień uznany ustawowo za wolny od pracy. Sobota nie jest dniem ustawowo wolnym od pracy.

Zgodnie z art. 180 ust. 4 p.z.p., odwołanie wnosi się do Prezesa KIO w formie pisemnej lub w postaci elektronicznej. W postanowieniu wydanym w sprawie skarżącej, jak również między innymi w postanowieniu z 21 marca 2013 r. (sygn. akt KIO 615/13, Legalis

nr 741503) oraz z 9 kwietnia 2013 r. (sygn. akt KIO 731/13, Legalis nr 735412), KIO wyjaśniła, że po zmianach dokonanych ustawą zmieniającą z 2009 r. do zachowania terminu wniesienia odwołania konieczne jest „faktyczne doręczenie” odwołania Prezesowi KIO w ustawowym terminie. W prawie zamówień publicznych brak jest regulacji przewidującej, że złożenie odwołania w placówce pocztowej operatora wyznaczonego jest równoznaczne z jego wniesieniem do Prezesa KIO. W orzecznictwie KIO wskazywano, że skoro ustawodawca zrezygnował z takiego unormowania na mocy ustawy zmieniającej z 2009 r., jego celem musiało być utożsamienie „wniesienia odwołania” z jego doręczeniem. W obowiązującym wówczas stanie prawnym przyjmowano, że jeżeli termin wniesienia odwołania w zamówieniach publicznych upływa w sobotę, to najpóźniej w tym dniu Prezes KIO powinien otrzymać odwołanie w formie pisemnej lub elektronicznej. W orzecznictwie KIO podkreślano, że termin wniesienia odwołania w zamówieniach publicznych ma charakter zawity i nie podlega przywróceniu. Uchybienie temu terminowi powoduje wygaśnięcie prawa do skorzystania ze środka ochrony prawnej, jakim jest odwołanie.

Podobnie w uchwale z 7 lutego 2014 r. (sygn. akt III CZP 90/13, OSNC nr 11/2014, poz. 111) Sąd Najwyższy stwierdził, że „Do zachowania (...) terminu do wniesienia odwołania od czynności zamawiającego w postępowaniu o udzielenie zamówienia nie ma znaczenia dzień oddania odwołania w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego”. Sąd Najwyższy podkreślił, że w myśl art. 180 ust. 4 p.z.p. odwołanie „wnosi się” do Prezesa KIO – „chodzi zatem o dotarcie odwołania do jego adresata”. W postępowaniu odwoławczym nie ma podstaw do odpowiedniego stosowania art. 165 § 2 k.p.c. na mocy odesłania przewidzianego w art. 185 ust. 7 p.z.p. Zdaniem Sądu Najwyższego, ewentualne niedogodności związane z wnoszeniem odwołania w formie pisemnej niweluje możliwość jego wniesienia w formie elektronicznej.

1.3. *Ratio legis* zaskarżonych przepisów prawa zamówień publicznych, regulujących wnoszenie odwołania od czynności zamawiającego, wyjaśnia uzasadnienie projektu ustawy zmieniającej z 2009 r. (zob. druk sejmowy nr 2310/VI kadencja, 31 sierpnia 2009 r.). Projektodawcy, uznając pozytywne znaczenie systemu środków odwoławczych dla prawidłowego stosowania procedur przewidzianych w prawie zamówień publicznych, zauważyli, że ich „funkcjonowanie wywołuje również negatywne konsekwencje w postaci wydłużenia procesu udzielania zamówień publicznych” (s. 2 uzasadnienia projektu ustawy zmieniającej z 2009 r.). Wskazali, że jednym ze środków zapobiegania nadmiernemu wydłużaniu procedur odwoławczych będzie „zniesienie regulacji, w której odwołanie złożone w placówce operatora publicznego uznawane jest za wniesione w terminie”. W związku z projektowanymi zmianami zaproponowano wprowadzenie możliwości złożenia odwołania w formie elektronicznej. Zakładano, że zmiany ustawowe spowodują „skrócenie czasu rozstrzygnięcia środków ochrony prawnej z 45 dni do około 20-25 dni” (s. 22 uzasadnienia).

Na mocy ustawy zmieniającej z 2016 r., która weszła w życie 28 lipca 2016 r., wprowadzono przepis normujący zasady obliczania terminu wniesienia odwołania od czynności zamawiającego. Zgodnie z art. 185 ust. 8 p.z.p., „Jeżeli koniec terminu do wykonania czynności przypada na sobotę lub dzień ustawowo wolny od pracy, termin upływa dnia następnego po dniu lub dniach wolnych od pracy”. Przepis ten nie obowiązywał w czasie rozpoznawania przez KIO sprawy, na tle której wniesiono skargę konstytucyjną. To samo dotyczy art. 115 k.c., który dopiero od 1 stycznia 2017 r. przewiduje analogiczną regulację.

2. Przesłanki dopuszczalności skargi konstytucyjnej.

2.1. Skarga konstytucyjna umożliwia wszczęcie przed Trybunałem postępowania w sprawie zgodności z Konstytucją ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie któ-

rego sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o konstytucyjnych wolnościach, prawach lub obowiązkach skarżącej. Skuteczne zainicjowanie kontroli aktów normatywnych w tym trybie uzależnione jest od spełnienia konstytucyjnych i ustawowych przesłanek dopuszczalności skargi.

2.2. Art. 79 ust. 1 Konstytucji ustanawia trzy podstawowe przesłanki dopuszczalności skargi konstytucyjnej. Pierwszą jest naruszenie określonych w Konstytucji wolności lub praw, których podmiotem jest skarżąca. Zgodnie z drugą przesłanką wymagane jest uzyskanie ostatecznego orzeczenia sądu lub organu administracji publicznej rozstrzygającego o tych wolnościach lub prawach. Zgodnie z trzecią przesłanką konieczne jest wykazanie, że ustawa lub inny akt normatywny, na podstawie których wydano orzeczenie w sprawie skarżącej, stanowi źródło naruszenia jej wolności lub praw (zob. m.in. postanowienia TK z: 5 listopada 2013 r., sygn. SK 15/12, OTK ZU nr 8/A/2013, poz. 127, cz. II, pkt 1; 30 listopada 2015 r., sygn. SK 30/14, OTK ZU nr 10/A/2015, poz. 184, cz. II, pkt 1 oraz powołane tam wcześniejsze orzecznictwo).

Skarga konstytucyjna ma charakter nadzwyczajnego środka ochrony wolności i praw podmiotowych. Badaniu Trybunału w sprawie zainicjowanej skargą konstytucyjną mogą podlegać jedynie przepisy, na podstawie których wydane zostały ostateczne orzeczenie lub ostateczna decyzja naruszające te wolności lub prawa (zob. m.in. wyrok TK z 12 stycznia 2010 r., sygn. SK 2/09, OTK ZU nr 1/A/2010, poz. 1, cz. III, pkt 2.2 oraz powołane tam orzecznictwo). Art. 79 ust. 1 Konstytucji nie gwarantuje możliwości kwestionowania każdego przepisu kształtującego sytuację prawną skarżącej, ale umożliwia jedynie zaskarżenie takiego, który stanowił podstawę normatywną orzeczenia. Skarga konstytucyjna nie może zmierzać do zainicjowania abstrakcyjnej kontroli norm prawnych.

2.3. Skarga konstytucyjna powinna spełniać wymagania ustawowe wynikające ze specyfiki tego nadzwyczajnego środka prawnego. W obowiązującym stanie prawnym przewidziane zostały one w art. 53 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072; dalej: uoTK). Przepisy tej ustawy znajdują zastosowanie w niniejszej sprawie na podstawie art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 13 grudnia 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym oraz ustawę o statusie sędziów Trybunału Konstytucyjnego (Dz. U. poz. 2074). Należy odnotować, że obowiązująca w dniu wniesienia skargi konstytucyjnej ustawa z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643, ze zm.; dalej: ustawa o TK z 1997 r.) ustanawiała w art. 47 ust. 1 bardzo zbliżone wymagania do przewidzianych w art. 53 ust. 1 pkt 1-4 uoTK. Znajdują one bowiem uzasadnienie w świetle art. 79 ust. 1 Konstytucji. W konsekwencji dotychczasowe orzecznictwo konstytucyjne dotyczące tych wymagań zachowuje w znacznej części aktualność w obowiązującym stanie prawnym.

Zgodnie z art. 53 ust. 1 pkt 1-4 uoTK, skarga powinna zawierać, po pierwsze, określenie kwestionowanego przepisu ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o wolnościach lub prawach albo obowiązkach skarżącej określonych w Konstytucji i w stosunku do którego skarżąca domaga się stwierdzenia niezgodności z Konstytucją (pkt 1). Po drugie, wskazanie, która konstytucyjna wolność lub prawo skarżącego, i w jaki sposób – zdaniem skarżącej – zostały naruszone (pkt 2). Po trzecie, uzasadnienie zarzutu niezgodności kwestionowanego przepisu ustawy lub innego aktu normatywnego, ze wskazaną konstytucyjną wolnością lub prawem skarżącej, z powołaniem argumentów lub dowodów na jego poparcie (pkt 3). Po czwarte, przedstawienie stanu faktycznego (pkt 4). W konsekwencji skarżąca, formułując zarzut hierarchicznej niezgodności zakwestionowanych przepisów, musi między innymi wykazać, że jest podmio-

tem konstytucyjnej wolności lub prawa. Cięży na niej obowiązek wskazania, w jaki sposób ta wolność lub prawo zostały naruszone. Skarżąca powinna przedstawić konstytucyjnie relewantne argumenty na poparcie postawionych zarzutów.

2.4. Skarga konstytucyjna, stanowiąca przedmiot niniejszego postępowania, została wstępnie rozpoznana pod kątem sprostania formalnym wymaganiom warunkującym nadanie jej biegu. Przeprowadzona kontrola wstępna nie przesądza jednak o dopuszczalności merytorycznego rozstrzygnięcia zarzutów przedstawionych w skardze. Nadanie skardze konstytucyjnej biegu nie oznacza konwalidacji ewentualnych wad formalnych tego pisma (zob. m.in. postanowienia TK z: 19 października 2010 r., sygn. SK 8/09, OTK ZU nr 8/A/2010, poz. 94, cz. II, pkt 2; 26 maja 2015 r., sygn. SK 6/13, OTK ZU nr 5/A/2015, poz. 76, cz. II, pkt 2 oraz powołane tam wcześniejsze orzecznictwo).

Dopiero kumulatywne spełnienie wszystkich przesłanek dopuszczalności skargi konstytucyjnej oraz brak ujemnych przesłanek procesowych warunkuje możliwość merytorycznego rozpatrzenia skargi przez Trybunał.

3. Niedopuszczalność merytorycznego rozpoznania skargi konstytucyjnej.

3.1. Uzasadnienie skargi konstytucyjnej nie pozostawia wątpliwości, że skarżąca, choć zakwestionowała wiele przepisów i przedstawiła różnorodne zarzuty, w istocie sformułowała tylko jeden, ściśle określony problem faktyczny i prawny. Zdaniem skarżącej, jeżeli termin wniesienia odwołania od czynności zamawiającego upływa w sobotę, nie do pogodzenia z normami konstytucyjnymi jest sytuacja, w której brak jest możliwości osobistego złożenia odwołania w tym dniu (ze względu na godziny otwarcia kancelarii Urzędu Zamówień Publicznych) lub skutecznego nadania odwołania w tym dniu w placówce pocztowej.

Problem sformułowany przez skarżącą nie może zostać w niniejszym postępowaniu poddany merytorycznej kontroli Trybunału. Skarga konstytucyjna nie spełnia przesłanek jej dopuszczalności. Umorzenie postępowania w całości jest konieczne z kilku zasadniczych przyczyn.

3.2. Po pierwsze, wbrew wymaganiom ustawowym skarżąca w uzasadnieniu nie wskazała, w jaki sposób zakwestionowane przepisy naruszają jej wolności lub prawa określone w art. 45 ust. 1, art. 77 ust. 2 i art. 78 Konstytucji ani nie przedstawiła argumentów na poparcie zarzutu naruszenia tych wzorców kontroli (zob. art. 53 ust. 1 pkt 2 i 3 uoTK, a pod rządami ustawy o TK z 1997 r. – art. 47 ust. 1 pkt 2 i 3).

W piśmie inicjującym postępowanie przed Trybunałem skarżąca zobowiązana jest przedstawić proces myślowy, jaki doprowadził ją do sformułowania zarzutu niezgodności zaskarżonych przepisów ze wskazanymi wolnościami lub prawami skarżącej. Obejmuje to w szczególności dokonanie wykładni przepisów wskazanych jako przedmiot kontroli i wykładni przepisów wskazanych jako wzorzec kontroli, tj. ustalenie wynikających z nich norm prawnych. Następnie konieczne jest porównanie tych norm i wykazanie, że zachodzi między nimi niezgodność (zob. postanowienie TK z 8 lipca 2013 r., sygn. P 11/11, OTK ZU nr 6/A/2013, poz. 91, cz. II, pkt 2.2 oraz powołaną tam literaturę). Do spełnienia wymagań stawianych skardze konstytucyjnej nie jest wystarczające zaprezentowanie argumentacji świadczącej o słuszności stanowiska skarżącej. Konieczne jest uprawdopodobnienie, że z uwagi na zastosowanie zaskarżonych przepisów doszło do naruszenia jej konstytucyjnych wolności bądź praw.

W uzasadnieniu skargi konstytucyjnej skarżąca szeroko odniosła się do przedmiotu kontroli. Poddała zaskarżone przepisy wykładni w świetle orzecznictwa oraz poglądów przedstawicieli nauki prawa, określiła wynikające z nich normy prawne, przedstawiła historię

zmian ustawowych, a także porównała zakwestionowane przepisy ze zbliżonymi – jej zdaniem – regulacjami innych ustaw. Skarżąca nie dokonała jednak wykładni powołanych wzorców kontroli ani nie zestawiała norm poddanych kontroli z tymi wzorcami.

Skarżąca ograniczyła się do stwierdzenia, że w wyniku wydania na podstawie zaskarżonych przepisów postanowienia KIO z lutego 2013 r. doszło do naruszenia „zasady prawa do sądu” (art. 45 ust. 1 w związku z art. 77 ust. 2 Konstytucji) oraz „prawa stron do zaskarżania orzeczeń i decyzji wydanych w pierwszej instancji” (art. 78 Konstytucji). Następnie sprecyzowała, że została pozbawiona „prawa dostępu do sądu (prawa do uruchomienia procedury kontrolnej)”, „prawa do uzyskania wiążącego rozstrzygnięcia w sprawie”, a także zamknięto jej „drogę sądową dochodzenia naruszonych wolności i praw”. Jednakże nie przedstawiła wyводу, niezbędnego w świetle funkcji skargi konstytucyjnej – wynikających z art. 79 ust. 1 Konstytucji – w jaki sposób wskazane wolności lub prawa konstytucyjne zostały naruszone. Skarżąca nie wyjaśniła, dlaczego niemożność osobistego złożenia odwołania od czynności zamawiającego w formie pisemnej w sobotę – będącą ostatnim dniem terminu – lub nadania odwołania w tym dniu w placówce pocztowej operatora wyznaczonego, jest sprzeczna z art. 45 ust. 1, art. 77 ust. 2 i art. 78 Konstytucji.

W stosunku do najszerszej omówionego w uzasadnieniu art. 182 ust. 1 pkt 1 p.z.p. w skardze sformułowany został tylko ogólny zarzut braku faktycznej możliwości wniesienia odwołania w zamówieniach publicznych w formie pisemnej w sobotę. Zasadnicza część argumentacji skarżącej koncentruje się na analizie wybranych przepisów kodeksu postępowania cywilnego oraz ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23, ze zm.), a także dotyczącego ich bogatego orzecznictwa sądowego w sprawie wnoszenia środków zaskarżenia w sobotę. Rozważania te kończy niepoparta żadnymi argumentami konstytucyjnymi opinia skarżącej o niezgodności zaskarżonego art. 182 ust. 1 pkt 1 p.z.p. ze wszystkimi powołanymi wzorcami kontroli. Również w ramach analizy pozostałych zaskarżonych przepisów nie przewidziano żadnego odniesienia do wolności lub praw wynikających z art. 45 ust. 1, art. 77 ust. 2 oraz art. 78 Konstytucji.

Wymaganie wskazania sposobu naruszenia wolności lub praw skarżącej oraz odpowiedniego uzasadnienia zarzutów (w kontekście każdego wzorca kontroli) nie może być traktowane powierzchownie i instrumentalnie. Przesądza o zakresie orzekania merytorycznego (zob. postanowienie TK z 8 kwietnia 2014 r., sygn. SK 15/11, OTK ZU nr 4/A/2014, poz. 47, cz. II, pkt 2).

3.3. Po drugie, skarga konstytucyjna nie spełnia przesłanek dopuszczalności w odniesieniu do art. 2 i art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji, powołanych jako wzorce kontroli. Skarżąca nie uzasadniła zarzutu naruszenia tych wzorców przez zaskarżone przepisy albo przedstawiła argumentację, którą trudno uznać za wystarczającą w świetle wymagań stawianych uzasadnieniu skargi konstytucyjnej. Ponadto skarżąca nie wykazała istnienia związku między powołanymi wzorcami kontroli a przysługującymi jej konstytucyjnymi wolnościami lub prawami podmiotowymi.

W uzasadnieniu skarżąca w żaden sposób nie odniosła się do przyczyn niezgodności art. 189 ust. 2 pkt 3 p.z.p. z art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji, a także art. 185 ust. 7 p.z.p. (w związku z art. 13 § 2, w związku z art. 165 § 2 k.p.c.) oraz art. 1 pkt 40 ustawy zmieniającej z 2009 r. (w związku z art. 182 ust. 1 pkt 1, w związku z art. 184 p.z.p.) z powołanymi w skardze zasadami wywodzonymi z art. 2 Konstytucji. W tej części skarga w sposób oczywisty nie spełnia wymagania uzasadnienia postawionych zarzutów (zob. art. 53 ust. 1 pkt 3 uoTK; a pod rządami ustawy o TK z 1997 r. – art. 47 ust. 1 pkt 3).

Skarżąca podniosła, że w świetle zaskarżonego brzmienia art. 182 ust. 1 ust. 1 p.z.p. termin wniesienia odwołania w zamówieniach publicznych nie wynosi 10 dni, ale faktycznie 8 lub nawet 6 dni roboczych. Taka sytuacja jest – zdaniem skarżącej – nie do pogodzenia

z zasadą racjonalnego ustawodawcy; „zwoździ (...) niejako adresatów normy prawnej”, a także jest „jaskrawo sprzeczna z wywodzoną z art. 2 Konstytucji RP zasadą zaufania do państwa i stanowionego przezeń prawa”. Odnosząc się do zakwestionowanego art. 189 ust. 2 pkt 3 p.z.p. skarżąca zarzuciła, że niezgodny z zasadą przyzwoitej legislacji i zasadą zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa jest stan prawny, w którym nie można wnieść osobiście odwołania w sobotę. W uzasadnieniu skargi nie wskazano jednak, dlaczego zakwestionowane przepisy miałyby zwoździć ich adresatów oraz naruszać inne zasady wynikające z art. 2 Konstytucji, skoro sformułowane zostały w sposób zrozumiały, a ich znaczenie wyjaśnia bogate i jednolite orzecznictwo, przywołane przez skarżącą.

Ponadto w kontekście zarzutu niezgodności art. 182 ust. 1 pkt 1 p.z.p. z art. 32 Konstytucji nie zostało wskazane, dlaczego uczestnicy różnych procedur sądowych lub administracyjnych powinni być traktowani jako podmioty podobne. Z kolei zarzucając niezgodność z tym konstytucyjnym wzorcem art. 185 ust. 7 p.z.p. (w związku art. 13 § 2 i art. 165 § 2 k.p.c.) oraz art. 1 pkt 40 ustawy zmieniającej z 2009 r., skarżąca ograniczyła się do sformułowania opinii o nierównym traktowaniu podmiotów, którym termin wniesienia odwołania upływa w sobotę.

Przesłanką dopuszczalności skargi konstytucyjnej nie jest każde naruszenie Konstytucji. W świetle art. 79 ust. 1 Konstytucji wzorcami kontroli w tym trybie mogą być tylko przepisy ustanawiające wolności lub prawa podmiotowe jednostki. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału, zasady wywodzone z art. 2 i art. 32 Konstytucji nie mogą stanowić samodzielnej podstawy wystąpienia ze skargą konstytucyjną, o ile nie wskazano, w zakresie jakich konkretnych wolności lub praw konstytucyjnych nie zostały dochowane (zob. np. wyroki TK z: 19 lutego 2001 r., sygn. SK 14/00, OTK ZU nr 2/2001, poz. 31, cz. III, pkt 4; 18 października 2011 r., sygn. SK 24/09, OTK ZU nr 8/A/2011, poz. 82, cz. III, pkt 1.3.2.3, a także postanowienie o sygn. SK 15/11, cz. II, pkt 2).

Skarżąca w *petitum* skargi powołała zasady wynikające z art. 2 oraz art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji „w związku” z art. 45 ust. 1, art. 77 ust. 2 i art. 78 Konstytucji. Jednakże z treści uzasadnienia jednoznacznie wynika – na co zwrócił uwagę także Prokurator Generalny – że w istocie skarżąca potraktowała art. 2 i art. 32 Konstytucji jako samodzielne wzorce kontroli. Sformułowała w stosunku do naruszenia zasad wynikających z tych przepisów odrębną argumentację, szerszą niż w wypadku pozostałych wzorców kontroli. Wbrew wymaganom stawianym skardze konstytucyjnej, skarżąca nie wykazała jednak, że istnieje związek między powołanymi przez nią zasadami wywodzonymi z art. 2 i art. 32 Konstytucji a przysługującymi jej wolnościami bądź prawami podmiotowymi.

3.4. Po trzecie, w świetle art. 79 ust. 1 Konstytucji przedmiotem skargi konstytucyjnej można uczynić wyłącznie te unormowania, które stanowiły podstawę ostatecznego orzeczenia o wolnościach bądź prawach skarżącej. Tymczasem większość zakwestionowanych przez skarżącą przepisów nie stanowiła podstawy wydania ostatecznego orzeczenia w sprawie, na tle której wniesiono skargę konstytucyjną.

Wydany w sprawie skarżącej wyrok Sądu Okręgowego W. z maja 2013 r. nie zawiera uzasadnienia. Z postanowienia KIO z lutego 2013 r. wynika, że zostało ono wydane na podstawie zakwestionowanego w niniejszej sprawie art. 189 ust. 2 pkt 3 p.z.p. w związku z art. 182 ust. 1 pkt 1 p.z.p. Pierwszy z tych przepisów obliuguje KIO do odrzucenia odwołania wniesionego po terminie. Drugi określa termin wniesienia odwołania.

W sprawie, na tle której wniesiono skargę konstytucyjną, podstawą rozstrzygnięcia nie był art. 185 ust. 7 p.z.p. w związku z art. 13 § 2 i art. 165 § 2 k.p.c. Zakwestionowany art. 185 ust. 7 p.z.p. nakazuje odpowiednie stosowanie – w toku postępowania odwoławczego – przepisów kodeksu postępowania cywilnego o sędzie polubownym, jeżeli przepisy prawa zamówień publicznych nie stanowią inaczej. Takim przepisem szczególnym był art. 180 ust. 4

p.z.p., którego treść – w świetle powołanego powyżej orzecznictwa – przesądzała, że odwołanie powinno zostać faktycznie doręczone Prezesowi KIO w ustawowym terminie. Zaskarżony art. 180 ust. 4 p.z.p. wyłącza dopuszczalność odpowiedniego stosowania w postępowaniu odwoławczym normy przewidzianej w zakwestionowanym art. 165 § 2 k.p.c. – zrównującej oddanie pisma procesowego w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego z jego wniesieniem do sądu.

Podstawą ostatecznego orzeczenia o wolnościach lub prawach skarżącej nie mógł być także art. 1 pkt 40 ustawy zmieniającej z 2009 r., który ma charakter nowelizujący. Przepisem tym, od 29 stycznia 2010 r., zmieniono cały dział VI p.z.p. („Środki ochrony prawnej”). Merytorycznej kontroli Trybunału w niniejszym postępowaniu nie może podlegać również art. 184 p.z.p. w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy zmieniającej z 2009 r. Nie znajdował on zastosowania w okolicznościach faktycznych i prawnych sprawy, na tle której wniesiono skargę.

3.5. Podsumowując, skarżąca zaprezentowała szereg argumentów, które – jej zdaniem – przemawiają za nietrafnością rozwiązań przyjętych w zakwestionowanych przepisach, ich niespójnością z innymi regulacjami, a także sformułowała propozycje zmian ustawowych. Przedstawionej argumentacji – wbrew wymaganiom stawianym skardze konstytucyjnej – skarżąca nie odniosła jednak do przysługujących jej konstytucyjnych wolności lub praw podmiotowych.

Na marginesie Trybunał zwraca uwagę – co wyeksponował również Prokurator Generalny – że skarżąca, przedstawiając liczne argumenty mające świadczyć o faktycznej niemożności złożenia, w obowiązującym wówczas stanie prawnym, odwołania w formie pisemnej w sobotę, niemal całkowicie pominęła dostępność drugiego sposobu wnoszenia odwołania – postaci elektronicznej. Uzasadnienie projektu ustawy zmieniającej z 2009 r. jednoznacznie wskazuje, że wprowadzenie możliwości wniesienia odwołania w postaci elektronicznej miało wyjść naprzeciw zarzucanym przez skarżącą niedogodnościom związanym z wnoszeniem równoważnego odwołania w tradycyjnej formie pisemnej (tak również m.in. uchwała SN z 7 lutego 2014 r., sygn. akt III CZP 90/13).

Nowelizacja prawa zamówień publicznych dokonana na mocy ustawy zmieniającej z 2016 r., która przez dodanie art. 185 ust. 8 p.z.p. uwzględniła w części postulaty skarżącej, nie ma wpływu na ostateczne rozstrzygnięcia w sprawie, na tle której wniesiono skargę konstytucyjną, ani na rozpoznanie przez Trybunał niniejszej sprawy, w której nie zostały spełnione przesłanki dopuszczalności skargi. Wystąpienie ze skargą konstytucyjną musi się wiązać z przyjęciem określonych reguł posługiwania się tym instrumentem ochrony konstytucyjnych wolności i praw. Przekroczenie tych reguł uniemożliwia skuteczne wszczęcie postępowania przed Trybunałem, niezależnie od okoliczności faktycznych i prawnych sprawy, na tle której skargę wniesiono. Skarga konstytucyjna nie może być wykorzystywana jako zwykły środek prawny, służący korygowaniu zaniedbań popełnionych w postępowaniu poprzedzającym jej wniesienie (zob. m.in. postanowienia TK z: 16 października 2002 r., sygn. SK 43/01, OTK ZU nr 5/A/2002, poz. 77, cz. II; 21 września 2006 r., sygn. SK 10/06, OTK ZU nr 8/A/2006, poz. 117, cz. II, pkt 2).

Niespełnienie wskazanych powyżej przesłanek dopuszczalności skargi konstytucyjnej obliguje Trybunał do umorzenia postępowania na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 2 uoTK ze względu na niedopuszczalność wydania wyroku.

Z powyższych względów Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.